

o ljubezni in zdelo se mu je, da veljajo njemu; nehote so se mu ponavljale in so mu ostale v spominu. Pri tem si je komaj upal pogledati na gospo Ano. Tudi gospe Ani se je zgodilo tako, da ni mogla pozabiti onih besed in se je nemirno ogledovala po dvorani, ker se je bala, da bi se njene oči ne srečale z njegovimi. „To je lep mladenič,“ si je mislila.

Ko je gospod Terramyzska končal svoj govor na čast krasnim ženam, se ji je zdelo, da gleda nanjo in ji je bilo zelo nerodno; čutila je, da ji rdečica zakriva obraz. Zato je bila vesela, ko se je razvil na vseh straneh pogovor in je mestni sodnik na njeni desni strani začel z njo govoriti o vrednosti pesništva.

(Dalje prihodnjič.)

Ivo Peruzzi:

Plašno kot kralj Lear ...

Plašno kot kralj Lear na stepi
je zaječal spev trpljenja,
in odprli so se cveti slepi,
v solnce zrli so življenja ...

Drzno kot junak na gori
v svet so strup in med puhteli,
pa so krvaveli v zori,
pa v nočeh so zlih bledele ...

Bleda, mrtva noč ...

Bleda, mrtva noč samuje,
sije v me brleče,
mrzla je, kot je plačilo
davne, tihe sreče.

To je noč strahu in bojev,
brez obstanka, brez srca,
to je nema noč resnice;
maj — proklet, izpit do dna.

Pesem divja je izpeta —
sanje mladoletja,
duša pa drvi v življenje
brez nadej, zavetja ...

St. ste razumeli samo se